

et varemærke, der finder sted i det enkelte land, bevæger vi os langt væk fra de principper, som i dag følges internationalt. Et rederis skattebetaling ville i så fald ikke tilfalde det land, der er flagstaten, men blive fordelt efter, hvilke verdenshave man nu engang har besejlet, og hvilke havne man nu engang har anløbet. Tilsvarende ville en medicinalvirksomhed blive beskattet i de lande, hvor forbrugerne findes, og ikke de steder, hvor produktionen foregår, eller hvor opfindelsen er gjort, eller hvor patentet ejes.

Jeg ved godt, det er kompliceret, men det er nødvendigt at nævne disse ting for at fastslå, at Danmark ikke kan udstrække sin skattepligt til at omfatte aktiviteter og værdiskabelser, som ikke finder sted her i landet. Det, man skal beskattes af i Danmark, er den værdi, man genererer i Danmark, og denne pointe er efter min opfattelse helt central for at forstå den internationale selskabsbeskatning.

Man kan også prøve at vende eksemplet om. Vi har jo også i Danmark koncerner, der har værdifulde varemærker, som ejes af virksomheder i Danmark. Vi ville heller ikke bryde os om, at andre lande gjorde krav på størstedelen af afkastet af disse mærker, selv om en meget stor del af omsætningen sker i udlandet.

Når dette er sagt – og det er kun som forklaring, ikke som et forsøg på forsvar for nogen – skal der heller ikke herske tvivl om, at Danmark i lighed med alle andre lande har en stor udfordring i at sikre den rette skattebetaling fra selskaber, der opererer i flere lande. Det er en stor udfordring. Den selvkontrollerende effekt, som består i, at de kontraherende parter har modstående interesser, og som i disse tilfælde gør skattekontrol med afregningspriser irrelevant, eksisterer jo ikke eller kun i meget ringe omfang, når parterne på hver side af bordet repræsenterer den samme koncern. Når en virksomhed f.eks. sælger til en dattervirksomhed på den anden side af en grænse, er der jo ikke den konkurrence, som hvis det er to forskellige virksomheder, og derfor er det selvfølgelig meget, meget vigtigt, hvilke spilleregler man skal benytte.

Kl. 10.15

Det er vigtigt at slå fast, at regeringen finder de internationale virksomheders manglende skattebetaling fuldstændig uacceptabel, når det skyldes misbrug af transfer pricing eller anden ulovlig virksomhed. Det er stødende for retsbevidstheden, og det er konkurrenceforvridende, det er kort og godt uacceptabelt. Men det er også vigtigt, at den indsats, der skal gøres, er

målrettet mod det reelle problem. Den skal være afstemt efter problemets størrelse, og den må ikke ramme i flæng, så en række virksomheder, for hvem denne problemstilling er irrelevant, pludselig belastes af en masse bøvl og usikkerhed i det daglige arbejde.

Når man skal vurdere, om kontrollen er tilstrækkelig, er det vigtigt at have en fornemmelse af, hvor stort problemet er. Man er jo nødsaget til at vide, hvor fremskreden sygdommen er, når man ordinerer medicinen. Siden sidste forår har debatten i den henseende været noget afsporet. Vismændene er blevet taget til indtægt for, at der skulle være tale om skatter mellem 20 mia. kr. og 40 mia. kr. Jeg vil her nøjes med at konstatere, at vismand Søren Bo Nielsen selv har kaldt denne fortolkning for en myte, der beror på en grov fejllæsning af vismændenes rapport, og jeg går ud fra, at vi hermed ikke behøver at høre om disse tal mere.

Der har også løbende været fremhævet forskellige lister over selskaber, der angiver ikke at betale skat. Disse lister kan jo i bedste fald kun bruges til en meget grovmaske undersøgelse, der ikke siger noget som helst om årsagen til, at de ikke betaler. De er for mig at se mest velegnede, hvis man ønsker at hænge virksomheder ud.

Skatteministeriet har selv lavet en analyse af problemets omfang, og sammenfattende siger Skatteministeriets meget omfattende analyse, at man ikke tror på, at det kan være skatter på mere end 5 mia. kr., men at det ikke kan afvises, at pengene netto flyder ind i Danmark, altså til vores fordel.

At vi ikke har noget voldsomt stort problem i forhold til andre lande, understreges jo også af, at den danske selskabsskat ligger i den lavere ende af OECD-landenes. Dette bliver endnu mere udpræget, når man sammenligner med de lande, som danske virksomheder primært samhandler med og etablerer sig i. De danske regler på området ligger i den tunge ende i forhold til andre landes regler, så vi er altså skrappere. Ressourcemæssigt er der sket en betydelig opprioritering i Danmark, og så vil jeg endelig nævne, at koncerner kan miste vigtige styrings- og beslutningsredskaber ved generel brug af forkerte afregningsprincipper.

Allerede af disse grunde er det vanskeligt at se, at Danmark skulle have et uforholdsmæssigt stort problem. Vi har samme problemer som alle andre lande, og vi arbejder på at løse dem sammen med andre lande. Området er derfor karakteriseret af en meget høj international koordinering.